

који значе и њихово мешање јер једна власт стиче одређена овлашћења са којима учествује у вршењу функција друге власти. Тако, иако председник не одговара политички Конгресу већ само народу који га бира, Конгрес је овлашћен да против неуставног и незаконитог рада и понашања председника подигне оптужницу (impeachment) и то чини тако што један дом – Представнички оптужује председника, а други дом – Сенат доноси о томе одлуку са две трећине присутних сенатора. По основу ове одлуке Сената председник се уклања са председничке функције а може се дисквалификовати и за обављање других почасних и јавних функција за које се такође оцени да је недостојан њих. До сада, у америчкој председничкој пракси је било неколико карактеристичних случајева председникове одговорности. Први случај је био код председника Ендрју Џонсона (1867) када су недостајала два гласа у Сенату за неопходну двотрећинску већину, док се задњи случај односио на одговорност председника Била Клинтона у афери „Моника Левински“ када такође није изгласана одлука у Сенату. Донекле се разликовала ситуација код одговорности Ричарда Никсона (1974) који је због афере „Вотергејт“ био принуђен да да оставку да се не би излагао поступку impeachment-а који је требало да се покрене против њега.

Сумирајући амерички председнички систем власти, може да се каже да је намера америчких уставотвораца била да се обезбеди неопходна равнотежа у систему власти. Та равнотежа је замишљена да се обезбеди таквом поделом власти које би биле самосталне и изоловане једна од друге. Међутим, то изоловање и стриктно одвајање власти није било спојиво са несметаним функционисањем механизма државне власти. Зато је уставотворац морао да предвиди и извесне елементе сарадње и међусобног мешања појединих власти, али и цео механизам заснован на систему кочница и равнотеже како би се обезбедила потребна усклађеност и функционалност свих власти које су у принципу независне и одвојене једна од друге. Међутим, у животу неминовно долази до одређених колебања и дисфункционалности, и поред уграђених мера и механизма за складно деловање система. Ова дисфункционалност или тачније, ремећење равнотеже не значи ништа друго него постизање преваге једне власти над другом. Зато је и тачна она квалификација да се америчка уставна и политичка историја огледала или у премоћи председника (председничкој влади) или премоћи Конгреса (конгресној влади) или чак и, ређе, премоћи Врховног суда, онда када је он захваљујући свом ауторитету (пре свега својих амбициозних председника) показивао и политичке аспирације.